

[Kristen Amby.]

være med at tro paa, at man kan regulere paa det øvrige. Det, at den højtærede Minister her har givet Udtryk for, at han bøjer sig for Omkostningsbetragtningen, viser allerbedst, hvor svært det er for ham at regulere paa alle Priser.

Til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch skal jeg sige, at jeg tror ikke, han — hvad jeg ingenlunde laster ham for — giver mig noget som helst efter i Retning af Lidenskabelighed. Intet! Jeg skal heller ikke laste ham for, at han lidenskabeligt giver Udtryk for sin Agtelse over for Regeringens Chef. Men det ærede Medlem kan ikke forlange af mig, at jeg skal dele hans Følelser i saa Henseende. Det kan ikke være nogen Hemmelighed, i hvert Fald ikke i denne Rigsdag, at jeg før denne Rekonstruktion af Ministeriet har set med stor Betænkelighed paa, at der blev dannet en Samlingsregering.

Jeg har ikke bedt om at blive Diktator, og det ærede Medlem har ikke Ret til i Anledning af, hvad jeg forleden Dag sagde om Mælken, at spille paa Diktatur kontra Lov, som han gør — naar det drejer sig om mig i alt Fald. Jeg ved ikke, at nogen stærkere, end jeg selv har gjort det, her paa Rigsdagen har forsvaret sandt og godt Demokrati. Men er der noget, der vil forfuske og ødelægge sandt og ægte Demokrati, saa er det, hvis man fremkalder en Lovgivning paa den Maade, som er anvendt i dette Tilfælde. Lovgiverne skal have Tid til at sætte sig ind i Tingene og skal kunne udøve deres Gerning med Besindighed; man maa ikke under Maske af en Lovgivning gennemføre noget, der i Virkeligheden skulde gennemføres gennem en Bemyndigelse for Regeringen, der skulde handle paa eget Ansvar.

Jeg noterer med stor Tilfredshed, at det ærede Medlem gjorde den gamle Sætning til sin, at Lov ej skal skrives efter een Mands Vilje, men efter alle Mænds Tarv. Det har ikke, det jeg ved af, hidtil været det Aksiom, som det ærede Medlem eller de, der støtter sig til ham, har prædiket. Det glæder mig, at under Tidens haarde Tryk er vi nu adskillige her i dette Land — det store Flertal —, der mener, at netop saaledes skal Loven skrives. Det er der ingen Uenighed om. (*Oluf Pedersen*: Det er godt, lad os saa faa det gjort!). Ja, men det er ikke at skrive Lov at jasje 10—12 hver for sig vidtrækkende og vigtige Forslag igennem, uden at hverken de enkelte Rigsdagsmænd eller Partierne kan have Lejlighed til virkelig at sætte sig ind i dem.

Formanden: Taletiden er udløbet.

Jens Thomsen: Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Kristen Amby her har draget frem med Hensyn til Mælkehandelen, som den foregaar i vore Byer, navnlig her i København, er overmaade vigtigt, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at støtte de Synspunkter, det ærede Medlem har fremsat. De danske Mejeriforeningers Fællesorganisation har allerede nu i lang Tid indset Urimeligheden i den Prisfordyrelse, der foregaar med Mælken fra Producenten til Forbrugerne, og der er dør gjort et alvorligt Forsøg paa at gennemføre en virkelig Rationalisering, saa at Forbrugerprisen og Producentprisen kunde komme betydeligt nærmere sammen, end Tilfældet er. Der er for mig ingen Tvivl om, at her er en stor, for hele Befolkningen meget vigtig Opgave at løse. Det er noget beskæmmende at høre Handelsministeren her fremsætte alle sine Betænkeligheder, og hvis alle de Betænkeligheder skal lægges til Grund — ja, saa faar vi ikke Rationaliseringen gennemført. Men at den Rationalisering er gennemført i vore Nabolande, hvad enten vi gaar mod Syd eller vi gaar mod Nord, maa dog for os være et fuldgældigt Bevis for, at den Sag kan løses. Og efter min Mening skal den løses.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (*Kjærbo*): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby drog den Konklusion af mine Udtalelser, at det var ligeegyldigt, hvad det kostede, blot der blev Beskæftigelse. Jeg synes ikke, det er berettiget at drage en saadan Konklusion, for det har jeg nemlig ikke sagt. Jeg har sagt, at man kan ikke simpelt hen rive en Pris ud af dens Sammenhæng og derefter fastslaa, at den Pris er for høj. Det er egentlig ejendommeligt, at man nu angribes, fordi man dog tager noget Hensyn til Beskæftigelsesspørgsmaalet, efter at det tidligt og silde er paaduttet Regeringen, at den ikke havde Øje for Beskæftigelsen og ganske lod staa til. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at f. Eks. Emballagespørgsmaalet nu er taget op, hvad der antagelig vil medføre, at vi maa forenkle hele dette Omraade, og det vil betyde en meget stor Arbejdsløshed. Jeg vil nævne blot en Ting som dette, at Rugbrød blev pakket i Papir, og da vi ikke vilde gaa med til, at Rugbrødet paa Grund af Indpakningen maatte have en højere Pris end andet Rugbrød, betød det vistnok, at nogle Snese Arbejdere alene her i København blev ledige.

Det er ikke noget Bevis for mig, at en